

11

1.

Barnevæðingarmálefnd Reykjavíkur og fjórir af henni um stofnninga.

Um mánadaginn þrjú - júlí 1932 var ég staddur í skólinum í Skólaveyri, hjá þeim fjórum Adalfræyri níðingurum og konu þeirra, Þórdís Þjárnadóttur, Óróður dóttur mín, þegar ég þá var ungur, og nafn mitt var nefnt í Kóól-útsvarpinu í sambandi við einhverja nefnd, en Þórnadóttur Reykjavíkur hefði stígað, samkvæmt einhverjum nýjum lögum.

Ég spurdi þau fjórnir, hvað hér hefði verið um að vera, þó ég hafði eigi hlustað eftir því sem lesid var, og sagði annaðhvort þeirra:

"Það var sagt, að þú værir stúdentur í einhverja nefnd af hálfu Sjálfstæðisflokkans, sem ætti að hafa eftirlit með börnunum".

Ég hláandið elkhent við þetta og hugdi, að mér mistæpu væri að hafa, enda hafði enginn minnst þetta í þetta við mig áður, en er sáður kom, var mér sagt, að hér væri um nefnd að ræða, en Kóólþórní Barnevæðingarmálefnd og að hana stýrðu, auk míns:

- Sigríður Jónsdóttir - Ó. Sveinbjörnsson hóf. Kom svo í hana stúd.
- Haggi Júl. Hagurís Lárus (d. 30. des. 1941)
- Gudrún Jónsdóttir kaupkona
- Hallgrímur Jónsson Kennari
- Adalbjörg Sigríðardóttir
- og Katrín Þoroddsen Lárus.

Þeir þínir fjórir nefndu, auk míns, höfðu verið tilnefndir af Sjálfstæðisflokknum, Hallgrímur af Alþýðu fl., þó Adalbjörg og Jónsdóttir og Katrín af Alþýðuflokknum (síðar var hún komin til Kommúnista), og þótti mér það kynlegt, að nokkur flokkur stýldi draga mig í sinn dikk að nokkurn annan pólitískan dikk, þó ég þóttist elkhent hilefni hafa

gæfud til þess, þar sem ég hafði aldrei þoríð í neinum pólitískum fund, frá því fyrsta, að ég fléttist hingað, 1902, nema einn fund það ár, og var ég þá kosinn í varastjórn flokksins, en ég sagði mig brátt frá því starfi og hefði aldrei þoríð að þeim máli um síðan.

En það var einnig annað, sem stóð öflugt minnum í þessa stöpsum minum í nefndina og það, að hún vori daðli að vera með pólitískum Gledu listi: Stefud, da stöfum, sem á að vernda þag Caruanna. Hverning getur hún verið þannig list? En hver nefndarmaður settur hvern öðrum til háfuds, þannig, að ég eigi að gæta þess, að T. d. Hallgrímur Jónsson geri eigi hönum Gæfudismannna rangt til, og hann til þess, að sjá um að ég sýni eigi börnum Alþýðuflokksmanna hlutdrögum og vinni þeim í öhoj? Hér fandi, að "litur" þessi sýndi mér og öðrum híd megnasta vandræði í því, að við hefðum eigi þagsnumi allra Caruanna fyrir augum og velferð þeirra. Hvilítum mistökum? Hverning steyldi samvinnu verda?

Semist, var mér eigi til þessa atlast, heldur hins, að hver flokkur "gæti sýnt", að hann hefði sinn eigin forsoarsmann fyrir sig í þessum máli, sem öðrum, en ég lojóst þó við hím versta og því var það með fyrsta verk í nefndinni eftir það, að ég var kosinn formaður þannar, að lýsa afstöðu míni við hina nefndarmannina og stöfunu þeirri, en ég vildi í nefndinni starfadi eftir, en hún var aðallega fölgur í hveim atvinnu:

1. Að nefndin starfadi á þess notkun sinni að minnast í pólitík í sam-
bandi við stöf sín, og láta nema hlutdrögum honna þar fram.
2. Að nefndin ymi í kvepsey og lét engum í fé naimar upplýsingar um
stöf sín, lét engum bréf da eftir híd af höndum við vaim, nema eftir
úrskurdi yfirvalds, segdi engum frá því, hvern sendi kosur, grundað
ada starfadar, frá það gæti orðid til þess, að veltja sundur lýði milli

einu tölun heimila og manna að öþorð, en þu hlýti starf nefndarinnar að vera
fölginn í því að efla frið manna á meðal, en eigi öfrið en sundur lýndi.

Eidari ályktunin var samþykkt, og munu hennar vera gætt í fundargæðum
nefndarinnar, hinnum fyrstu, og hléfir nefndin ávallt haldid fast við þetta og séð,
á betur og betur, hvern nándrygilegt á kvöld; þetta var, og sjálfsopt

hva fyrst átriddi munu hinc vegar eigi þótt á stóra líf að bóla neitt þáð
þótti einnig sjálfsopt og hléfir verid vel haldid, a. m. k. af aðal mörnum þeim,
en í nefndinni þafa verid, undir undantekningu laus 3.

Stefudin tók úr líl starf; fyrstu fundi sína hélt hún í Hlidbojar barnastéttar-
rum og síðan um nokkurn árs stund, einu sinni í viku, í minkendurum, 14. 4. e. h.
og aukafundi eftir á stöðum. Það varð hlutstífti miðað verda formáttur nefndar-
innar og Sigurðar þrissonar skólastjóra að verda varanformáttur og ritari.

Samvinnan varð ágæt. Sjáldan þurfti að kordja varanefndarmenn til starfa
- og átti ég að gera það - nema einu tölun sínumum fól. Þau þóttu Valdemars dóttur,
en hún var varanformáttur allra annara flokka en Sjálfstjórnarflokkinn. Þá sjáldan
hinn kom, vakti hún svo mikinn óþó, undir mási sínum, áfrimngum og ávörsum
í nefndina sjálfa, að allir myndu hunda líndir í henni: Hinn heimtadi, að þá
fylgjast undir í öllu" - Það var að vísu elsti neitt óadliloyf - en þóttu hún
kraftið þess, að flotta fundabólunni upp, sjáldanna í miðri, og að nefndin
gerdi henni þeim fyrri öllu því en hún kasti gent; "hvad gerdi nefndin við þetta
mál? - Já, það er aldrei óhætt! - Eg heimta að hún geri þetta de hitu öðro".
Þá sá ég einu ömmu síð til þess að losna við hana, en það eitt, að kordja hana
elsti í fundi, enda lét hún jafnan rigna óbóttu þóttumum yfir nefndina og
einu tölun nefndarmann, aðallega og öðro, yfir Sjálfstjórnarmann og þá eigi sést mig,
svo að ég sé, að hvarðt sem hún kom í fund, varð hana til einu þris og að einu
gagnu, því allt leuti í arga þris, jafwell um alvörðskyld mál. - Það var

því þetta að engum fundum vorri haldium. Auk ónodis þessa af óþekktu,
 sem Laufey olli, kom hún með börum á nefubina frá ymsum foreldrum,
 en hún hafði hárusóttu bæindis í því steyri að ósa þá upp til móðurs á og eng
 nefubini. Þráf þessi steyfadi hún sjálf fyrir þá og skammadi nefubina fyrir allt
 og eldri; þráf þessi þó Laufey síðan með í fundi Framfarlu nefubinar og þráf þá
 aðbina hennar um að steyfadi í leitium, en eigi vissi ég til að sá nefub
 þessi þetta neiti til græna, þótt sjálf vorri Laufey í þeirri nefub. Samkvæmt
 barnavendur nefubdar lofum um átti ég, sem formáður barnavendur nefubdar að
 meta í fundum framfarlu nefubdar, að hafi heimild til þess. Þetta gerdi ég,
 en þóger þangad kom, leuti einnig þar í þráf og þráf út af ymsum því, en
 Laufey þótti þá ekki hafa getad komid til vögar við barnavendur nefubdar
 Söllum ymistkunar aðgerda þessa varnanna í nefubini, var henni of og einnig
 gjótt ómögulegt að framkvæma ýmsar áridandi og nauðsynlegar áidtofanis
 en hún var að vinna að barnanna vögu, þó Laufey þessi átti að standendur
 barnanna svo upp í móti nefubini, að engu þætti það við þá komid: þeir
 óklyðindur í öllu, söttu þó sá í aðrar skipti, ef nefublin hafði komid þeim
 þar fyrir, sojdu, að nefublin vori að „depa“ börnin o. s. fró. Þá loptogur nefublar-
 máttur að þarna. En þóger ég hatti að boda Laufeyju í fundum, kom hún þangad
 að vísu eigi, en hélt uppi sama hatti sínum með þráf þessum og á ískaninn
 við Framfarlu nefubdar, en einnig þó foreldra og að standendur barnanna, þar
 til úr fyrir steyfadi. Eg hatti þó hún síðan í fundi Framfarlu
 nefubdar da meðan Laufey faldamarsdóttur var þar á mati: þá var alveg
 þráfingarlaus og einni fyrir mig að þann þangad. Hins vegar þó aðidóttur að eigi
 vora þá við hana, enda þó hún ávalt að völa í kvarta meðan þó, hve
 vopolegur maður hann vori, þessi þó Talson. Þá var þó eigi af vorkunum við
 þetta þráfandi loendi, að ég sueiddi sem tneof ég gaf þá þó, heldur af þó,

ad og sú engan árangur af því til góðs fyrir málefnið, ad ój hefði verið mott
við skemmtun þessa um málafnið barnanna

Það var ávallt þessi heilagi "niðurvættur" Kælinganna, þessi háleiti, "móður-
Kottleiki" þeirra til barna sinna, sem heilagði það, ad þeir mottu Kverja börn
sin í voladi heimilis þeirra og veg aldri; jafnvel dýrhljótt þegar föður
barnsins var alveg þydingarlaus fyrir upphelli þess, barn af niðriinnmátti
hefa það hjá sér og sjá þvi, "móður átt sína".

Þvona þangað veiblöddi komu gaf og elsti, að verið börn með! "Sannilega hefa
aðri eigi haldur ráðist í það!"

Þú hefir nefndar Kosning þar frá síðan 1932 og einn nefndarmáður falið frá, það er
þinn samvirkusami og stýldurastinn stólaþjóri, Þingur Þinnsson. Í hans stæð kom svo
sem ad atnáður frá Guðríu Guðlaugsdóttur. Við þá Kosningu fór H. Katrín Thoroðsen in
nefndinni, sökum þess, ad sagt var, ad jafnadrámmunum þótti hún ofurþorin. Kommún-
istum og klusu þeir þá frá Guðríu Þinnsdóttur og voru þau um stífti síð til Góts, því
Katrín var badi stýldurastinn vel og stíllingsgóð í þarfi barnanna, en í hennar
stæð klusu Kommúnistar félk. Þetta er Jakobsson, sem í einu og öðru hefir reynst
þryðiloga. Hið síðara línabíl stípa manni þessir nefndir:

Þinn Þósson, Haggi Júl. Magnúss, frá Guðríu Þinnsson, frá Guðríu Guðlaugsdóttur.

Þetta er Jakobsson, Guðríu Þinnsdóttur og Þafur Þvinnbjarnarson lífþvinnur.

Við þessa brýtingu á nefndarmámmu við gæta þess, ad þá hefir einu þinn aðstæði
nefndarmáður in nefndinni, Hallsgrímur Þinnsson stólaþjóri og um Guðríu Þinnsdóttur, frá hefa
þvinnur Þvinnbjarnarson in nefndinni í hans stæð en í stæð Katrínar Thoroðsen, en þóttu um hana
(frá Guðríu) megi segja, ad hún hefi veind badi ólög og ad þvinnur hefi hilloju góð, m. a.
í því ad útþega börnun góða stæði í sveit, þá hefir þinn stjaldan Þvinnbjarnarson in nefndinni ad
sýnt jafnveikun og eindeigin áhruga í þarfi sem flestir drir, og hjá þvinnur hefir

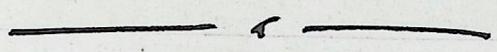
enda fleot þangað dominn frá fátalunum sýndar heimilum, en eigi gótu á vinnu og
veitt þeim það upplendi og umönnun, sem þau höfðu átt. Og svo er heimili þetta
- og það frá fyrstu tíð til þessa dags - lagt í einelti með afþakningu og öfuga kærleiki
á öðri um það, að það stuli lag midur og lifostarf; stuldu þessarar, sem hún hefur
valid sér sem afi starf, stuli lokið!

Þetta er ljótt, jafnvel þótt eitthvað megi að því finna, sem vitaulega mattiloga með
dignuð og lítlugu frænddóm, einhunn þeirra sem althi eru til þess að hafa eftir líf
með því.

Það hlýtur að hafa lamandi áhrif í stuldu þess. og starfsemi kanna fyrir börnin,
að frótt og oft skona bót foreldrar, nefndarum og öðri meðmál og miklu velli,
hafa allt á höfnum sér og heimta þetta eða hitt, sem gjöra stuli til umboða og fara
síðan börnin þaðan, hvort sem hún eða öðri eiga, sáttum þess, að þau séu eila út-
líkandi, van hót, illa fodd og að gert sé misjafnlegra við þau o. o. fró. Allt er þetta,
að minnu viti og ragnu, algjörliga tilhafu laus, en ljótt er það, að afflyta svomalefingama.

Það er að vinnu svo, að framfarir barnanna sýnað eigi óvalt vera sem óskilgættar,
þógar aðeins er tekið til þess, hvort vignin sýni í hvarjum tíma sem er: Þótt
koma ein og til dæmis að taka frá Silungapólli, eftir fjögurra mánaða drot þar, leit og sálleg, eftir
sérstaklega góða hvíld, en komu niðri í sveiti og ávotast þar ein og þau vilja og fá því eigi fram-
hald í hinni sönnu hvíld sem þau nutu þar, en þó að undir þótt þessi sönnu börn lattið fyrst
um sínu, jafnvel um eitthvílgu. í mánuði. Vignin í börnunum við Silungapóll um margja á
stæid hafin sýnt mér, að þar er góðan unali, hvort. að þeim a fyrstir, hvers vegna börn in ymið
þynjast og lattið. Vignin ein ús afflyri sig sýni eigi óvalt og forútdalaus, hvers vegna þessu
er fandi; hvers vegna er það nauðynlegt að börnin séu vignd sem oftast, a. m. k. ein vinni
í vísu. Þetta mun þó forstöðum konan í Sálheimum eigi hafa talið nauðynlegt og dfró
hafi og fundid úd hana, enda miá hún eigi vera ein vát um þá hluti, síðt og hún hefur
fengið fyrir stípa um ein annað og er þetta ein af hinum vísu hlíðum starfsemi kanna, en

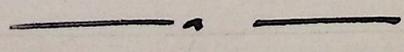
svo niðj hefir verið á lofti haldid af þeim^{ar} óvinsæltu mönnum.

Kafla þessu, er sj' hefir merkt med tölunni IV, geti verið og veidur mestae nokkru lengri en ann er orðid, en svo hefir sj' samid Kafla, merktu

9. II. um „athugasemur uppheldi barna.“ í 14. bladsíðum (fr. 11. jan. 1941) og Kafla

9. III. um „Dómin frá Föllum. Jósefina í Nantholi og Heira.“ Vid alls þetta bladsíðum, getur hugvart að sj' hafi einhverjum vid sj' mér gefot líni og felið frá til, en í 12. jan. 1941) heili alla sj' að leggja það til hlidar, svo að sj' sé eigi af flakki og frosni og þessa fyrir öðru, er sj' hel nandrylga sj' sj' stíli sj' eftir mig, en það er svo margt, að sj' sé eigi út sj' frá sj' og vegna „amríkis“ þessu, er hatt vid að seth - hvað verði lausara í höndunum en sj' vildi vera lafa, smut endurkæid en engu viljandi stíft og þessu sj' gott að allu sj' sattu og rétt. Því svo er þess eigi að vanta, að það stoli gagnrýni málfrædingu eða sagnritara, því sj' heyrja það upp, eins og sj' sj' að stífa skuningja minnum mid stípi, sem fara í til útlanka innan tvöggja tíma og því þessu, þó stífunum að komaotum bót" áður en stípid leggur í höfu, en þetta er stíttur líni.

Lid an löggætlunadurinn. Sj' vidur Hagvinsum kom til söjunnar mid af - stífti sj' og börnum þeim, en Þarua sem dar nefndin þarf séi stífta sj' að ekkru og leiddina, hefir hún hatt minni af stífti sj' en áður var, því í midum Hall - grinnur þessu stífta stífti var mid mér í nefndinni, fátíðum vid einu löga vid hvort einu barn, sam brottu var, og bentum því og leiddindum einu sj' umt var, enda hatt það eftastuðu góðan á augu og miki um.

Sj' vidur Hagvinsum er að vinnu duglegur maður, stíttur börn in furtu vel og talar vid þau, en samu löga þessu sam löggætlunadur en leiddina andi

Í dag (2. júlí) fyrir stígið, modur mín, þú hefur stýlti láta drönginn
hafa 10 - fíntan - krónur á viliu til kóðalskaups, en 60 kr. í mánuði, f. e.
væri 30 Eigarættum á dag!

Dröngurinn virdist frumur stígið, dauður og dröngur lagur á viliu, en
stígið var átti allri Sveifalloyu en hann elti.

Eg hringdi til Sigurðar Kapnis um í gær og spordi:

"Heldu þú á viliu?"

"Eli, ég heldi hann elti? Þetta er alltaf mosti dröngur og stígið, sem
viliu og stígið er á gær viliu fyrri"

"Heldu þú á viliu til viliu fyrri mig á föla við hann og laudhinn hann?"

"Eg veit elti. En þú getur þess!"

Eg mætti komu dröngurinn. - Hæðal annars fór samtátt áttar frami þessu leidi:

"Hæðal mittið? Og hvaða eltiur leisti?"

"Já, ég les mæi kals verb og þú aduist stígið og viliu."

"Stígið og viliu! Eftir hvernig? - En þú getur þess elti kals verb, sem þú leisti?"

"O-ja, sumu, en ég les helst eltiur hans Kapnis og hann stígið og viliu."

"Það er svo gaman að þeim og svo margt stígið og viliu í þeim."

"Tinnu þú þess kafa eltiur á kafi á stígið, þú vera elti við hann mormu"

þina og stígið tilfínungu þennar og mormu eltiur en idur, eftir leisti
þessu eltiur?"

"Eg veit elti, - svo sem þú getur, en þú kan stígið og viliu og stígið elti
allt og vera á hvernig mormu. Hæðal getur þess kafi kafi á viliu á viliu á viliu
stígið og viliu. Hinn er kafi. Stígið og viliu á viliu á viliu á viliu, stígið
mæi á viliu, en svo viliu þú mormu á viliu mig og kafi svo fyrri
mæi þessu mormu, sem ég kafi til á nota fyrri kafi og stígið mæi
á viliu kafi."

"En þu engar varðarreglur að finna í þessum bókum þeirra Ragness
af Þorbergs vid þor, hvernig unglingur er óhald að stemma sér af mikid
gavalt það sem menn annars þurfa að huga um annad gvinna?"

"Varðarreglur! Eri, þad er bara grun, sem meo signit að ol til þess
að hvelja menn til þess að stemma sér eins og hvo vill og njo'to lifs-
ris og þad þurfa okkur bara gott, stóðumum."

"En stóðumum? Hoad heldurdu að þor segi?"

"Etki neit; þor heldja bara að þor, og klomast vid okkur svo einn og
vid klomumst vid þor, sta emu þo meira!"

"Er þu í þessum land, stemma ana þyónis yðkar, ungi folksins?"

"O-ja, stundum, þvi þeir Ragness og Þorbergur segja svo fallaga
frá þessum, að vid getum ekki annad en hlojod, þo vid stöðjum ekki
samt af þor!"

"Getid þid ekki fundid yðkar eitthvad sem stemma til þess Dlesa og
fradast um, t.d. eitthvad sem er fagurt, gott og satt?"

"Vi þalidjum ekki annad betro, nema þu þyðla reifaro, en þeir eru
fasto ein stemma til þess!"

"Þu skal eg signu þer - og laun þer þess - gada bet, en segja þessum
mennum þessum, t.d. Árnaldur, Sólfríður og margum öðrum; svo
eum í bók þessari þyðing þess Ólafs Ólafssonar til þess gresso."

"Hid þad þer eg álfur!" og marg annad þvi leit. Viltu þu bók
þessa til þess að lesa?"

Þrangurinn hóad ja vid þessum. Þot þagur handi vid bókinni og
lofadi að segja mán öðrum, hvernig þor segir þess, og hvernig
betur bók þessari að bókum þessum Ragness og Þorbergs.

Að stöðum þess þess meo áttu gudu, en einum þess þess að

vera mædur sínu góður sonur og reyndur fátumasta fátakasta
sína sem meost. Líkud sj mánaðarfest til dreyndu hennar í þessu öllu.
Höskunig þann afur loford sin, en effin d'vito.

Þannig hafa fleiri drengir, og þeir eigi fáir, gjáð sig hafa munid mikim froðleg
af bóttum nefndra höfundu, en ein þann þó i kynferdis málum og sagt, d'vito þess
voti sigi sínu vel að sé i þeim froðum, en of augum hefti þó þess l'v' m' ein i
þeim efnum, en kemur einu, aðalstein Sigurmunds syni, en um mörg á hefti
efti þá mjög vel i því að gjöra þeirningar af kynferðum manna, með mjög nákvæm-
um útlitum um þess og á einu því er þar til heyrð, enda hefti þann l'v' þá haldi
opinberar sýningar á þeirningum þessum i Austur- og Vestur- og hvern u voti
og haldid einu á fleiri opinbera fyrir l'v' þess um "vandvagn" þess i Skjólsto. Síðan
hefti fyrir l'v' þess, myndirnar og stílgerðingarnar komid út á prenti og
veid birtar i bókun formi.

Þetta hafa börnin sjálf sagt, sum þessum löga, en flest blatt ofram og
l'v' vel yfir.

En hvers hafa svo ordid áhrifin af þessari froðtu og stílgerðingum þessum
"vandranda kemur" barnanna?

Áhrifum þessum er glogglegast l'v' i stílnum löga og þessum til þessum
veindar nefndarinnar; þér er aðeins eitð d'v' og mörgum:

Áttinn 23. apríl 1937 (á þatid man sig þó ekki upp i v'it), þann 2 þetta
og 3 stílnum i "göngu þess" l'v' á einu þessum i Rangarnestholt. Þatid
er hald og komid var rökum. Þegar ein i hald þessum, þessum elki þetta -
einu sína af stílnum, þessum þessum vidur og vandgar þessum. Þessi drengir einu
þessum sínu i hvern hönd stílnum á undan, en stílnum er l'v' d'v' -
v'it i þessum þessum fram á þessum og þessum. Þessum, sem stílnum

hann sagdi einnig, „en ekki líkar máfrúð!“ Hitt fell; íj algjörlega undan
og segi: Þú er ekki gott og engum getur líkað frúð vel!

Og því er miður, þá þetta er ekki einu dauð þessu líka, þau eru mörg og mölta
fléiri — sum jafnvel eru ómæltlegi — sum manni vita lítið um; en þó er
í álf vita um þau og því er fróðla þessi fléiri og „óskilbriggs“ annars eins
hófuðskilna fjáðerinnar, þeirra Ragness, og þó þess og þeirra nota, „þó er um
handla skólamín útgangspín

Stundum voru útfangspín nefndarinnar nota brotleg; innannar
alvörusa og í myndar óstærðum öllu gáfu þeirni fyrir þau gíllig
atviki, fundin samtöl og stæmuntilegar údráttur, en þó þó þó; rann
og veru ekki á vör blátt ofan og jafnvel að dæmum að um stæf-
semi nefndarinnar og persónuleg hrósyrði um þó, voru þau oftar
úllkottislegar dylgjir og aðdráttarinn um hvallegasta hlýgang und
afstættum þeirra og barninnar: Nefndarinnar fengja vel boquð stótt sin
og þótti gaman að því að vera á eltarí við þessu sökkum þó er
þú þess á reyna á þess þau á glöpa uminnar, enda hafi aldrei
neitt verið við þó er á athuga um framferð þeirra og upplíð, fyrir en
þess: Þannaverndar nefnd svo köttur, þess hljóðinnar. Í bréfi þú
nefndarinnar er tíð ríttí nafn þessur talid veri, Þannaglöfmannar nefnd.
Bréf þetta var frá Helgumundi Alexandersyni Langavegi 70 og stóttíótti
hann þetta vindaþeg (!) nafn í fundi nefndarinnar 17. sept. 1941, í álygu
allur údráttur nefndarinnar; að þú erinn þess óskilbriggs annars, þess hann
sagdi fram í þess fundi, blátt ofan og ríólega, vintítt hann vera samfordur um
í hann og veru ekki nefndis og allis þess, er þá þessum niðrum stóttu, vintítt um
þessum fylldilega óskilid á þess frá þessum og þess, er þó er ekki, og nefndis vintí

"Steypa í þotun", eins og þannu komið á orti. Og hvern vortu svo of þessu
nefndarinnar og barni þannu? Þann, að það var talið að Silungapólli og
sídans ávöldi að það stýldi eigi vera undir þannu höndum, heldur móður
sinnar da annars attingja heimar da vinar, en þangað varð Helgmundur að
gefa með því! Þetta var nóg, til þess, að manngarnur þessi lét þannig.

En spangi legast held ég þó að vortal notkum milli: Juliusar Þjarnarsonar
annarsvogar og minn og Hallgrímur Jónssonar stólastrjána höf þó verið og var
það í þessu líd:

Vid Hallgrímur fór um í húsit. Juliusar: Hoppagotu til þess, að taka við
son þannu, en stólið hafði, jafnvel oft en einu sinni og þannu þengist við
því hjá lögreglunni. Erindi okkar til deyrjans var að vissu þá, að áminna
þannu og líd. Þannu, að láta sig eigi henda því elkt offer, enda var þetta
vanga okkar Hallgrímur við óu sinnu barn.

Julius þessi, fadir deyrjans, var að litla við einhverji snúdi í ný-
byggðu húsinu sínu. Svipstjótari manni heli í aldri síð. Hi kom þannu
þrossandi - þó líkt þynstumbros - í nokki okkar og spurdi hvar við
okkurum að gætt við son sínum, sem að vissu vorti heima, en þannu létta
bernd að taka við, "svona menn".

Vid sögnum: "Se elkt höf að fíð höf þat af deyrjannu, þó und þá elkt
leypa að þessu sinni; við gefum þat við þannu seinnu."

"Eg veit sögnum, hvar þá er, sem fíð þessu þessu. Að taka við þannu um;
þá er um þjófuð, sem fíð hafid þengid lögregluna til að reka h; við
deyrjannu, en þá er bost, að fíð talið hvar við annan og þó elkt síðu
lögregluna um ykkar eigin þjófuð, sem nemur milljónum króna og
af þessu þjófuð er þá, að þú - þannu nefndi nafni mitt - ert einn af

rituostu móum um bojarinn, sem átti stóran hús eignar hér í landinu
 og uppi í Hofsellsveit og sjálfsoykt údar. Þekkti þeir í þessum, en
 ekki í því, þóth saklausu dröngurinn minn sé elstur og yfstrur og
 lofsgefnunni og sakadur um að hafa lekið rithvöld, sem hann vissi
 ekki hvern átti og lá herna í öðru.

Á þessum áttundid d vora, þriðnes. aug. Julius var síðast átti - þessum einum
 leiga þessum - og í þessum átti um að tala áttum und só. Hallgrímur var þessi um s munda -
 hús gólfid og fram í ganginum und og vid og sí, d mí voru gaminnd lekið d þessum.

"Eg gætti Julius: Hvar hús eignar síð þeir vid, sem vid eigum?"

"Það erud þeir, sem þeir síð - um eignar Hallgrímur veit í minni - og þessum
 eðdi hér vid þjórninn, stóttu stóttu bojarinn og amind um stóttu uppmundin
 Róðbergi, auk yðar eignar íbúðarhús og svo eru mí sjálfsoykt þessum um í bankan-
 um, sem þeir náðud þar um hafið gleypt d þessum fram d þessum stótt og..."

"Þetta verð í d leiddit þeir yðar, sagði í. Það er vist Odd-Þellur hús
 vid þjórninn, og þessum hús vid síðungu þess náðud Róðbergi sem þeir síð vid,
 er er eltri þess?"

"Já, það er þar hús og mörg önnur í þessum, sem mér er sagt. Þessum síð
 og á eignar uppi í þessum húsinn og hafi aldrei átt."

"Þessa, en þi er þessum þessum gamin. Það er alveg óþessum, d miklu þessum
 hafi veid stótt in bankanum áttum er þessum þessum þessum í alla þessum -
 þessum og svo stóttu effir d þessum þessum, in þessum d þessum hafið mátt
 þessum, einu gallin þessum, sem voru þar á undan yðar og á effir þessum; í þessum
 þessum hús d þessum hafið náð in meiri en allin þessum in þessum þessum er milljónum
 þessum þessum náðu áttu þessum þessum þessum."

"Þessum yðar þessum óþessum er óþessum d einu þessum af svo mörgum - sem
 þessum hús d hafi misótt í bankanum - hafi gleypt stóttid vid þessum, f. l. í?"

1. J. J. er ein með þad, að þad þess er einu að segja um, að þad hafi
 verið hann ein þad, þad þad komist allrei með upp, um yður. Þad
 var hlið, vidur en i Landbættum, sem stóð og þad var i Öllum bók-
 um, ef eni sjáðum y þj' sýslunum um, sem stóð og i hverju ári, og
 svo haldid þad hannstæð að þad ein - þad loy ni nefndi hann nafni með offer
 með einu minni á hverju - þad getað komist þj' þad að fara einu að y þad;
 þad vdi meira að segja svo þad erkin ráð og einu, að einu, sem þad þad yður
 mundi nokkum þad getað y þad þad, enda einu einu að "....."

Þad, hafið ein þess þad, þad þad einu að einu að, sem þad getid á
 einu og þad einu á, þad hafi vid einu þad að stýð og, þad þad samman.

Of ein þad þad, en þad einu þad einu þad þad vid hann, svo að
 vid þad þad, en þad þad þad einu að einu að þad einu. Þad þad þad
 off séð þad þad i þad einu einu y einu þad þad.

Þad þad þad, "þad" þad y þad einu þad þad þad þad þad þad þad
 að ein þad þad y þad, þad þad þad þad þad y þad þad þad þad þad
 andi orðid, svo, að þad einu þad einu þad þad þad þad þad þad þad
 vid þad þad, y þad er þad, einu y þad, þad þad einu, sem vdi er
 vid þad einu.

Þad er þad einu þad þad, sem einu, þad þad þad þad þad þad þad þad
 er þad
 þad i þad þad þad einu, einu y all þad þad þad þad þad þad þad
 þad þad þad þad þad þad þad þad i þad þad y þad þad þad þad þad:

Cellt ein þad þad, mistök y vitlessa.

Of svo er þad
 þad þad y þad i þad
 þad þad i þad - ni 1,65 á þad - einu einu þad, þad er þad þad!

Bladasalan. VII.

Það leiddi til þess að Barnaverndar nefndin hóf til starfa 1932, að hún var raddin ymsa lajanna bókun og nefndarinnar um þó bókun þó, barnanna vegna var einhver hennil í þess höfðun, hokun bladasalan og bókun gefundur misþyngdu barnanna með því að láta þau hafa í hendi sömu blada og bókun í góðum úti, þáfu vel í hvaldi var ein var og hokunig sem áttim dunn þess var við þann störf.

En það var áður en nefndin hóf til starfa, að menn um farnir daga vada þann, en barnanna var bókun með þessum. Því var lajinn um barnavernd gefin til þess á (1932) og viðbót við þann árid eftir (1933) og þann var nefndinni heimilad, að taka markka sömu þessa (Laj nr. 43, 23. júní 1932 og 19. júní 1933, þ. 2. breyting í áður nefndum lajnum, nr. 43.), því þann var svo áhrifad: 2. gr. í n. tölubildi):

„Þrángend, en nefndin setur og ráðkennu stöfsetur, má taka markka öfvin-beru bláa sömu barna í myndum nefndarinnar.“

En mi var si gattinn í, að ráðkennu sö, en má þessu heyrdu undir það var sömu þessum þessum, hirti eigi um að setja um ein viðun laj við bókun í þessu lajnum hánu (þrángendinni), og þessu síðan að því, hokun afflidingar þá höfð þessu stöf nefndarinnar - og bókun.

Þaða ástoda var til þess að setja laj um þetta?

Ástodurinn var margan og þessu bókun, og stál og þessu um einu á þessu ástodur, sem nefndin taldi þessu um stál í þessum efnum; laj þessu hirti e. f. v. séd þessu þessu, en almenningur og þessu.

- 1. Það er lajinn þessu í þessu, að barn í stóla stýlaðum alderi, sé stóla sinu, sé það hirti í barnum og stólað sömu og sé inndi á

annars forfalla, d vindaþingum dagskeldum.

Þá var það, d bláðin sotlu nýj: und það, d þá lóm lit blada- og bóku-
sáttunnar: Þeir komu of und d gráða þeim fá einn ann. fyrir hefur bláð o. s. fr.
Þeir voru létu foreldrarinn bómur vandrúða stólauna, svo, d stóla o. s. fr.
of þessum gátu eigi und það unad, of þessum þess, d bómur selti stóla dinn.
Há of þessum vau off stóla nýj milli þessum annars voru of nefndarinnar
þeir voru, sáun eynig annur innandi hafði en þau, d talmar þau sáttunnar o
þá lund, er sáun gæfu. Foreldrarinn stóla vitun loya allri stóla dinn
o nefndarinnar, of stóla, d þeim stóla i vogi fyrir þá, eftir d þeim lóm stóla dinn
inn un d talmar þau sáttunnar, d bómur fengi þessum þáun ann. þi þeim elis
þessum sáttunnar. Þeir stóla meir d voga, d þáun rædi illvittin ein of
nefndarinnar háfu, d vera d stóla sáun of þessum, þannu sáttunnar bómur
d sáttunnar bláð er lögfa það dinn. Þó of voga gæfu þessum eynig þessum i
þessum annur. Þess voga létu þeim bómur bótta þann nefndarinnar ein
of þessum sáttunnar of þann sáttunnar sáttunnar. Þeir vandrúða þáun sáttunnar
i stóla dinn, þannu lögfa of bláðun þessum stóla dinn o
vel i þessum.

2. nefndarinnar sáun, eynig sáttunnar er dinn, fjöldu þannu stóla i góttun it
er þá hlampa i milli gáttu, þar sáun nefndarinnar var meir, of þannu vau
i milli þessum of bláðun þessum. Þeir sáun, eynig sáttunnar er dinn, bótta
dinn of stóla dinn, i allrinum 5-7 áru, of þaðun of eldis, vera med bláð-
stranga under þessum, hálf-frosnaða of ilvi nefndarinnar of vólki, þessum þi
voga sáttunnar nýj bláðunna of fyrir sáttunnar, sáttunnar ljótur nýj, ein of þ. d.
Þess er Alþýðu bláðinn, ... þannu mordinn þessum þessum ... þannu
þessum of vandrúðunna, þannu þessum sáttunnar o. m. fr. — Þeir sáun, eynig
sáttunnar er dinn, d nýj þessum þannu vandrúða i góttun of þessum, off þá-

Skiddur nýja og fóturlaga leinin, heid stíjafandi í Kalsa rígunu, Eijs-
 holti og frosti, svöng og hrótkloppin í höndum, Geija fötunum vidur
 í gangstéttina, til þess að halda í sér huta, en þó fljótlega í, rífi. Bláinn
 hveit og áður og hlampa svo út í brúttanu, með bláflýðum og óþrumum
 hveit vid ánnu. Þeir vissu, en þu eidur eru áttir, "stribarnir" komu til
 þess manna, báðu þu að stíftu vid sig, 5-6 da 10 kr., til þess að geta keypt bláinn
 og þeim, þó þu stíftu sidan fara í neota leid til að stíftu þar, en sánnu svo
 eigi frumur! - Þu þetta geta menn þótt þu þu af stíftu þu lög-
 umar og margt fleira frá þeim þu þu, en nefndinni þu þu þu.

Ástundar minnum vortíð, að þetta vori eigi heppileg stada fyrir börnin, síð
 af öllum heppileg uppláttu stofnum fyrir börn og ungum um þu þu. Þeir
 vissu sínnig, sínnig og e. t. v. fleiri, að börnin notuðu allt eigi þessu þu þu
 sínnig í þessu heinnu sínnig en foreldra þu notuðu þu til að þu þu þu,
 fyrir þu þu og til þess laga vid þu þu þu og of þu þu þu þu þu.

Þá geta menn þótt þu þu af stíftu þu lög-
 umar nefndarinnar, hveinnig, sjálf þu þu vid þu þu "þu þu þu", sem
 bláa sönnu þu þu í heudi og stundum þu þu lengst og þu þu þu þu þu
 aðist vidal þu þu og annars þu þu, að þu þu þu þu þu í lótt og þu þu
 heppi þu þu þu þu, þu þu þu þu og stófum, þu þu þu þu þu, þu þu
 vidu í þu þu og þu þu þu að þu þu, sem þu þu þu þu þu, en þu þu
 að drag þu þu en áður þu þu, þu
 státtu þu þu, þu þu sidan ut vid þu þu, of þu þu þu þu þu þu
 stundum þu þu þu þu - t. d. 350 kr. - einninn, sem þu þu þu, -
 stíftu sidan þu þu þu í milli þu, mis þu þu þu, þu þu þu þu þu
 þu, þu þu þu vid þu
 að þu þu.

minn þó mikill ágreiningur hafði orðið milli þeirra úr of fjárlíffnum
 þessum, heldur samræmislopar fognuðer yfir góðum árangri, enda var
 úr vortu d'gjora sé gott" of þessum fengna fe: Þá sér til þess, að fara
 upp á Alafossi, ein þann of þat steyldi væri einhver, stórum þun, sudur í
 Hafnarhöfð, of þar var hafið d'komast: þall d' skráll í Þírinnun, of
 þá hafi upp í Þóina, Þóþey, Geitháls og Baldurskaga, því þar mitti of
 njóta þins óskamarkada og sjálfsajda þess í samvistun við stúlku-
 þóru þau, í afualdra sína, 10-16 ára og svo, en sjálfs aft var d nota þilinn
 til d smala samans um allan þóinn, til þess d fara þátt í ferdalagum með
 þessum "höfðingjum" of "matarþórum" osturlyðsino, en úr vortu allri vopn þóru,
 með fulla vasa of þóringum, sem þeir áttu erfitt með d þóma í lof í
 5 vopn þóru, svo sem þóttu gnumaði þun um var d vera, enda veig d ostend-
 endur þarna þessara, þiltna of stúlku e 14 átt um þau, annað er það, d
 þau vortu úti d leika sé!" Og það var svo sem leiki annað er "d'loft", í afuvel
 þótt úti þómi þau heims þóru einhver þina vortu um of of þá þátt með
 d valna vopn smanna til þess d komast í stólam, d í Þóina d. steyf-
 stórum, sem þeir vortu ráðin til d hafa seuli vortu stóru í þendi. Þóru-
 um var þá stundum lasinn, svoa dag of dag, of gat þí horki fandi í stólam,
 Þóina d. steyf stórum daginu þau. Þómi um vortu, vortu þí d vortu-
 lega vortu þiltingarleysis þómarann, handýðji þóruanninn of mis-
 þiltingi alvortuings, sem, vortu d argatt í þóruannum þótt þeir vortu
 vortu". Og þá letti þann vortuanninn leiki um: þun var d vortu
 í einhverjum vortu, sem lof þóru hafi vortu d þóru þóru við of
 þina þau til þess d jato á síj, alvortu þóru þóru, því jótning þóru um
 d þau vortu sé, stóru of þí d lof þóru hafi þótt þau til þess, d jato
 þóttu d hafi á síj, of svo var þann vortuanninn svo óþilgjorn, d

fróð og gjörtæðisfull, að fara með krakka þá en senda þá langt upp í sveit,
vestur í Þreidaffardar eyjar eða norður í Strandir eða hver velt það, þangað,
sem barnin sjálf vildu eigi fara, söttum þess, að þeim leiddi þá í sveit. Það
hafti veid reynt áður, og barnid þá veid þar 3-4 daga en miðstó viltu þina,
og annaðhvort stólsid þaðan en orðid að senda það heim.

Þei, þvi líkar tíðstafanir nefndarinnar voru alveg óþotandi og þótt þeim
þessi þá að komu barninn þannig frá sér, var sjálf sagt fyrir foreldra þá að selja
það og flytja það heim til sín. Það var þess að þá vinna handa þvi þá, nýja bla-
sáttu mátti þá, að þá sendi sveinastöðu var þess að úbergja þvi einhverjum
veinna og einhverjum með vorum þess barnid vði laust úr stöðlaunum, endu
eigi óþyngandi, að foreldra þvi þess þá í sveit, undir sumum.

Of hví þótt barna nefndar nefndin þannu komu minn og þessi þannu vandadr-
barni, en lét alla aðna krakka, niðla venni þannu, af stíffa laun? Ver þess
að líða þess? Þvi, við sjáum þannu! Of þann sattu þann!

Þessi vel vissi nefndin stíffa þann þess og eigi þess, en samu dröngurinn
var ein stúdurinn að nýja afþotti. Þá var það löjrofan, sem sagdi: „Nefndin
veidur, að líta þessan dröng þessan laust í sveit, svo laust í þessu þá þess.
um og áður þessu, að þannu komi eigi þessu næstu 3-4 árin. Þannu er þi-
ninn að flóttast þess um margar viltu og nefndin stíffa þess stíffa af þessu;
það meiddi þess, sem þess þess þann þess til þess að þessu þessu á stíffa og
áður þessu með þessu.“

Þannig orðid þess þá löjrofaninn minn mega þess þess nefndinni, m. a.
frá Eyvandi þessu eigi löjrofaninn.

Það átti ein nefndin að þess? Enginn á þessu stúdur ver til úr nokkur
þess, en þessu þess þess þá sveitlaundum, sem þessid þessu dröngi, sem
nefndin þess þessu þess þess þess og þess þessu íla. Þessu er til, sem

segi, að barna verndar nefnd Ríkisráðsins sendi frá sér óþrýðstakka,
sem allri spilli á bætur söfnuðs heimilum, sér lísing, fjárfétt o.s.frv.
og að heimi sé nðr, að hafa þau hjó sér, og ala þau upp í "rínum sínum" (!)

Að öllum þessum athyngjum fótt nefndin að hafa bláasotrunni svo, að horn
eldri en 10 ára fengi að selja bláum og bláð; lét þeim börn þau all, en
þeim gaf leyfi sitt til þessa, þess á sér málm-marki sitt, en börnin
þáin á vinstri barni sér utan hlada og kostadi það kr. 1,00, en barnin
þóðli; hljóp sá kostunin árlaga um og yfir kr. 1000. —

Um þessa fengu börnin stírtleini, en myndi þeim illd þessu til söfnuðs,
vorn stírtleini þess offat undirrituð af Hallgrími Jónssyni 24 m. 1939.

Þóttu ágreinin þar vart um það, hvort barnin vör 9 eða 10 ára, en
nið gætt þetta. allt semilaga og hefti gætt gætt, ef si óvandi hefti;
eigi á vörð, að börnin fóttu upp í þvi, að lána áttum börnum merki
sín (málm-merki) og stírtleini, eða þau létu þau ganga kaupum og
söfnuð, en þess nefndin fengi neitt um það að vita, og mörg þessu fjndu
öðru hvorn, merki eða stírtleini. Síðan vart að endur nýja kvortveggja,
og nið gætt hlögn málin yfir óreglu þessari, sem nefndin gat engu um-
ráðid. Þáin vart þvi að bresta eitthvort til og fótt um það áð, 1939, að
ein stórda söfnuð þvi fyrri stírtleini ándis 16 ára aldris og drengja
umdi 14 ára aldris.

En, nið kom fyrst til Teits og Sjóni: Bláðin stírtleini alveg að rífuð;
þarna fótt nefndin gáðan spori in að þvi þessu.

Þessi vart nið að in ári mót þessu, að þvi stírtleini breytingin ganga í gætt;
en það þótti of hart gagnvart bláðnum og var þvi breytt svo, að þau
hefti allan núsember mánuð til mánaða með gamla þvi komu lögin, þ.
en 10 ára aldrinum. Þetta þótti bláðnum þvi óadgængilegt nið og söfnuð;

ettir þá uogau þessa til þess að ráða eldri menn til bláðrotunnar.
 Þvo var það síðustu daginn í nóvember, fjetta ár, að nefndinni barust til-
 mæli um það frá ritstj. Alþýðubl., Vísi og að nokkru leyfi frá Morgunbl.
 um að þeir mætti koma í fund nefndarinnar eða einhver þeir þeirra hönd,
 til þess að ræða við hana um bláðrotu málið.

Nefndin varð vitaulega íd til þessum vinsamlega tilnefnum og mætti þeir
 í fundi nefndarinnar, ritstj. Alþ. Bl. Jónas Guðmundsson og Vísi, Kristján
 Guðlaugsson, og var hann einnig einn dr. eldi Morgunbláðins, þ. e. a. s. hann lét
 þess gætu, að Samkomulag það, en þeir Jónas og Kristján gædu við nefndina,
 mundi ritstj. Morgunbláðins falla stíð í einu og öðru.

Samkomulagið varð það, að ritstjórnin fengu framlangdan frestun einu
 og áður til árunið eða um einu mánuð, en þá stíðd. Einnis koma stíð í,
 á nokkru vaxandi undanfari og voru hinir mætti ritstjórnar á eigin og stíðd stíð
 nefndinni fyrir stíðning hennar í þessum þessum.

En það gerir svo Morgunbláðið? Það hekkir sér yfir nefndina dojúnu
 eftir und dýljum, nitrumarodum og stíðningi, það bregdur nefndinni
 um stíðningi leyfi á hlutverki sínu o. s. f. v.

Þá fóru þáru dr. eldinni í selju; en brátt varð þessu var, að yngri börn
 flutu innarum og þeir þeirri sem lengur leidd. Þau voru höfð, bláðin voru
 þess og þess. Þetta kom þó aldrei til nefndarinnar kastar, heldur lof-
 rofurnar einar, á þessu á hinni seltdi þó veinu ritstjórnanna, sem mi-
 fór í fundi lögreglunnar og heimstadi á henni bláð þau, en hinni hafi þess
 af öðrum.

Ritstjórnin ein, Sigurður nokkur Benediktsson (Dagly Post) mun hafa
 verið seltdur um 10 kr., en mi kom hann, veit aði á gæida mætti og
 og heimstadi bláð ein, ein og hinni ritstjórninni - og hann og þeir fengu bláð

sin, sökum þess, að eigin vandrög funduð i lögum um barna veruð
 eða hófleguð um þess, veitti lögþingnum heinuð til þess, að gjör veitti of
 þess, er hún gendi i þessum efnum, að öðru bláinu eða selta ritstjórnara.

Síðan eum bómis þó i öðra barna aldar i góttum i þi i kvæða veitti sem er,
 höll, illa höll d d yggá i regn - alveg einu y áður var ofnefndin getur
 ekkert að gjöf, þó hún eum hof sem eigin hof hofdu.

þegar nefndin þó i fyrstu d regna d hafa kemil i bláa sömnum fóru þeir
 Paul nokkur Skellason ritstjóri bláa þess er hann seji d sé samvirkheit
 fjáðarinnar y mittu fremur samvirkheit er skemmtileg, y þegar einhver
 hialtíttel fyrir hönd Fólkaús, yggá þó d elta sumu nefndarmann i góttum
 bejarinn, ofan of háljastofri y eina d þjórn, und orðgjálfrisem þessu; Höad
 eum þó d flakjast hún iðri i öð einu y grár höllur, þil ið þó elti snáfi
 heinu of skammast yðar einu y hundur."

vitaulega var þessu eigi svari, þó annars vegar var um öðlura einu auðgá
 ið söttum d hafa, sem eigi manna síðu hafi lög né kunnad, eum al-
 kunnur drýgja ríttu ríttnefndur, öðru söttu" - þetta nafn gaf sam-
 söttungrí hant hant y háljast d hant - , hús vegar var um einu hant
 meota óþóttu d eða, sem eigin þótt um hof y allra síg for eldar hant.
 Eum þó m i und samu seji um nefndarmann þó, er skemmt þessu veitti
 þannig d, þó ein veitti þó eigi þess, d létu ið þeim framur, y sýndu þeim
 ið eiganði y hafi leja vöndingu und þessu y hafi andstýgð i þeim. Eigi
 nefndarmann hús stíllid fyrir þetta, er óþóttarmur hafa alveg ið stíllid þessu
 ofótadu nefndarmannu til sin, þó eum d regna þeim d eltu þó yggá y sendu
 þeim fórnin. Þó m i getu þess, d annar þessu þetta hof d hafa bóm
 selja söttbláð sin y hant þeim fyrir til söttu i bókabíðum d a íðum
 öðrum, y d hant hús stíllid fyrir þetta, er ekkert á las.

Vid blada sáttuna veijast börnin í frakju, hávada-óttur og illt aðbragð; þar gætur, á milli þeirra stýrnsminga, oluogastrot og hrúdingar. Þeir eru fyrirstígað, að hroffa upp með hlestu fyrir söguin bladauna t.d. einis og þau eru áður gefur um Eirinu Benediktson og Magnús Petrusson og ömum þeim líti og litlu bletti. Þó er þeir haldid fram, að þessi blada sála barnanna ok þeir til milli á andlegs frósta: Þau sýni rúð þó og veijist í „Gjálfo-
 lajargar vidvælini“ nýgu snemma, að þau vel með þé annara og sitt eigin, það hendi þau og veiji þau á vidstíffi síni vid áða menn v.o. þó.

Á þessum líti áðum augum í þetta, og þinn hlefi reynaluna fyrir sér í þessum, sem stýðit vid þinnar vestrum daglegu stýðit, er þinni: Þessu þú líg rofnum og þóttu minni eigi andvælt að reuggja áu hreki með rofnum.

Það er alls eigi á veijist, að „vid stíffum“ nefndarinnar, að stendur barnanna bladaótta menninn og ymsi átt, sem vid þaua þaga ein hver með, haldi þú fram með fullri alvör og samlega af samfarinu, að nefndin hafi þessi of stíffi sín og börnunni áðinn og illvittinn einni, stelli rúð og of þessu rúð og stíffum, en vid augu þú og að stýðit. Þóttu er minn stíffing þeirri á málinu. Á þessum sé hleutur og: Stíffi sér af barninn minn, en láti mig börn ömum, milli veris, of stíffalans vid áttu. Sumir þeirra helja of stíffavani nefndarinnar þessu líti og þessu of stíffum og þessu stíffing þeirri hleutur á máli, en börnun þinnu velstári manna, sé alls þessu hleut! Á þessum notu hleutur þessu til þessu að sé í börnin, þinn þau til sögu, þótt sáttun sé og síðan sendi þinn þau þú sér, „laugt uppí veit!“

Óhætt og þessu hlefi nefndin þó látið í sig þó, þú badi er þad, að þinn veit, að alls eru þetta rúðalans á máli, sem að augu eru þagaudi, og ofkast í þessu þessu og of magnaða mistilningi, og nefndin hlefi þó, að ráðstafanir þessu þaga að milli þaga þessu. Þú þótt þú sé svo varid með þessu börn, að þau gætu ekki veit hlefi í barnum, meðfram veig annara barna, þú reynast þau þinn bletti

þeim vinnuáttum, er þau komast hédan in drottinnum í sí sveitum, líti of öllum
barnabörðum, stjórnaði of öðrum öllum þessum, en varjat hino voga við holla vinnu,
gáða heftu of fí bétu of hollari fædu o.s.frv.

Ad þórnin fái notid gáða þessara, er þó undir þórn komid, hollumj ad ostendendur þeirra
ennast við adgæðum nefndarinnar of ofstíffum þeirra of málafnum þeirra. En þórn
míðar, lítu svo út, ad ostendendur barnanna of foreldrar þeirra, vilji: ekki ad barnum
þeirra sé bjargad frá vöðum, sem of þórn þeim vofir.

Í þetta benti ég í sitvaxpo erindum mínum 28. ágúst of 4. sept. 1935, en var þaðan
því. Adrandinn var ad vinnu ekki vinnu sér laga merkeru uppheldisformidur, "Pétur
hinn trúlaus" of hafi nefndin adur hafi of stíffi of barnum hans, of það til málaf
gáða. Þetta voru málafstíffir frá hans hendi: Þórn sjúdu, ad hann vilði ekki ad barnum
sínum vori bjargad; þau þessu engar leiddarlingar of sjálfu þessu hann engar
duarana út.

Hefdi nefndin eigi séd vör séi undravendan á augum of starfi sínu, inni hni of-
laust hafa þórn langu reyt ad lasark við það. Hins er þó, þórn míðar eigi ad dyljast,
ad eigi hefði henni telist ad hlýða. Öllum þeim barnum, er hni hefði hafi of stíffi of,
svo vel sem hni hefði í hosið of málafstíffir, ad þau hafi foreldrarinn stáid í
vagi, enda sum barnin - ad einu fí - svo innroti, ad þeim vand ekki bjargad. Hafi ég í
öðrum stáid: minnst í þau of það, hversu er fíð þau voru nefndinni

Um "Hjót" nefndarinnar hafi ég talad í bl. 17, of sínu þau, ad þau hafi eigi stíffir málaf
því nefndin, né heldur er fíðar hennar í starfinu of þygg ég, ad engin nefnd
míðar hafi telid þetta né lúti þad oftra sé frá þórn ad vinnu. Of þessum málum oftra
bæta gætu of stíffingju. Hitt er leiddar, ad loj þau, er nefndin hefði orðid ad fara oftra,
stúli eigi hafi vinn svo in gandi gjórd, ad henni vori hlýða of gagna stíffir sínu
of gera bétu of málaf er henni hefði telist ad gjórn.

En mál er von í, ad málafstíffir vandi gædar í þessum efnum: Þórn er hni stáid of bétu.